

1728, 1729, 1730 en 1733 'schoon', d.w.z. zonder vangst en in 1731 verloor hij zijn schip. Hij ving in totaal 2166 vat spek, afkomstig van 48 $\frac{1}{2}$ vis en misschien enige robben en walrussen; dat is 1,94 vis en 86,3 vat spek per reis⁵).

Van geen der drie commandeurs vermeldt G. van Sante reizen naar Straat Davis.

Opvarenden van de schepen van Pieter van Dam en Ary Visser verklaarden op 28 december 1733 gezamenlijk aan notaris Jacob de Bergh te Rotterdam⁶), dat zij op 10 juli 1732 in de Klokbaai (in het Engels Bell Sound), een diepe fjord aan de Westkust van Spitsbergen, voor anker lagen en dat van elk schip twee sloepen met volk - vermoedelijk omstreeks dertig eters - naar de noordoever van de baai zijn geroeid om 'reeën' - d.z. rendieren - te jagen. Zij deden dat ongetwijfeld met snaphanen of musketten. De rendieren werden geschoten om hun smakelijk vlees, hoger gewaardeerd dan vlees van walvissen, robben en zeevogels, om de huid en het gewei. Het jachtgezelschap kwam aan de door hen genoemde 'Drooge Revier' aan de noordkust, blijkbaar dezelfde als de 'Ondiepe Rivier' op de landkaart van S. Muller Fzn.⁷), en vond daar verspreid liggende een verroeste, ongeladen snaphaan, een kleine walruslens, een kleine harpoen en een kleine bijl, alle zeer verroest, en tenslotte als betere vondst een hoop walruspek, stijf bevroren, en een hoop walrustanden, d.z. de twee lange hoektanden van de manlijke walrus.

De Nederlanders verklaarden aan de notaris, dat zij bij deze waardevolle jachtbuit geen teken van eigenaren, geen mensen, hutten, tenten en vaartuigen gezien hadden en daarom geconcludeerd hadden, dat de eigenaren vertrokken of gestorven waren. Volgens het gewoonterecht der Noordpoolstreken mochten zij het gevondene als goede vondst voor hen beschouwen wegens het grote risico van verlies van deze buit: beter iemand dan niemand mocht zich deze vondst toeëigenen. Zij hakten een deel van het spek los, voor zover dat niet verrot was, en brachten het met de tanden en andere gevonden zaken aan boord.

Op 13 juli keerde een gezelschap Nederlanders terug en laadde de rest in hun sloepen. De vondst leverde in totaal op: 20 'quardeelen' spek⁸), ruim 200 walrustanden en ruim 50 'schachten' van walruslensen, of anders walruspenissen, de laatste gebruikt voor schachten van sledehondezweepen. De vondst werd naderhand gelijk op tussen de twee schepen verdeeld. Het is mogelijk, dat zij in compagnie visten, dat wil zeggen dat de commandeurs hadden afgesproken om samen te vissen en te